# SODBA SODIŠČA (sedmi senat)
z dne 4. oktobra 2007*

V zadevi C-349/06,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Darmstadt (Nemčija) z odločbo z dne 16. avgusta 2006, ki je na Sodišče prispela 21. avgusta 2006, v postopku

**Murat Polat**

proti

**Stadt Rüsselsheim**,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi J. Klučka, predsednik senata, J. N. Cunha Rodrigues (poročevalec) in U. Lõhmus, sodnika,

* Jezik postopka: nemščina.

generalni pravobranilec: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za nemško vlado M. Lumma in C. Schulze-Bahr, zastopnika,

— za italijansko vlado I. M. Braguglia in W. Ferrante, zastopnika,

— za nizozemsko vlado H. Sevenster in C. Wissels, zastopnici,

— za poljsko vlado E. Ośniecka-Tamecka, zastopnica,

— za vlado Združenega kraljestva V. Jackson, zastopnica,

— za Komisijo Evropskih skupnosti V. Kreuschitz, zastopnik,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

**Sodbo**

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 59 Dodatnega protokola, podpisanega 23. novembra 1970 v Bruslju ter sprejetega, odobrenega in potrjenega v imenu Skupnosti z Uredbo Sveta (EGS) št. 2760/72 z dne 19. decembra 1972 (UL L 293, str. 1, v nadaljevanju: Dodatni protokol), in na razlago členov 7 in 14 Sklepa Pridružitvenega sveta št. 1/80 z dne 19. septembra 1980 o razvoju pridružitve (v nadaljevanju: Sklep št. 1/80). Pridružitveni svet je bil ustanovljen s sporazumom, ki ustanavlja pridružitev med Evropsko gospodarsko skupnostjo in Turčijo, ki so ga Republika Turčija na eni strani ter države članice EGS in Skupnost na drugi strani podpisale v Ankari 12. septembra 1963 in ki je bil v imenu slednje sprejet, odobren in potrjen s Sklepom Sveta 64/732/EGS z dne 23. decembra 1963 (UL 1964, 217, str. 3685). Ta predlog se nanaša tudi na razlago člena 28 Direktive 2004/38/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o o pravici

državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC (UL L 158, str. 77, v nadaljevanju: Direktiva 2004/38).

2 Ta predlog je bil predložen v okviru spora med M. Polatom, turškim državljanom, in mestom Rüsselheim glede postopka izgona z nemškega ozemlja.

## Pravni okvir

*Pridružitveni sporazum EGS-Turčija*

3 Člen 59 Dodatnega protokola določa:

„Turčija na področjih, ki jih pokriva ta protokol, ni deležna obravnave, ki je bolj ugodna od tiste, ki jo države članice zagotavljajo druga drugi po Pogodbi o ustanovitvi Skupnosti."

4 Člen 7 Sklepa št. 1/80 določa:

„Družinski člani turškega delavca, ki je vključen v zakoniti trg dela države članice, ki so pridobili dovoljenje, da se mu pridružijo:

— imajo – s pridržkom, da imajo državljani iz držav članic Skupnosti pri tem prednost – pravico sprejeti vsako ponujeno zaposlitev, če v tej državi članici zakonito prebivajo vsaj tri leta;

— pridobijo pravico do prostega dostopa do zaposlitve, ki jo sami izberejo, če v tej državi članici zakonito prebivajo vsaj pet let.

Otroci turških delavcev, ki so v državi gostiteljici pridobili poklicno izobrazbo, ne glede na čas njihovega bivanja v tej državi članici, pod pogojem, da je bil vsaj eden od njihovih staršev najmanj tri leta zakonito zaposlen v zadevni državi članici, lahko v tej državi članici sprejmejo katerokoli ponujeno zaposlitev."

5 Člen 14(1) istega Sklepa določa:

„Določbe tega dela se uporabljajo ob upoštevanju omejitev, utemeljenih z javnim redom, javno varnostjo in javnim zdravjem."

*Nacionalna ureditev*

6 Člen 47(1) zakona o tujcih (Ausländergesetz, BGBl. 1990 I, str. 1354, v nadaljevanju: AuslG) določa:

„(1) Tujca se izžene, če:

1. je bil pravnomočno obsojen za eno naklepno kaznivo dejanje ali več na kazen zapora ali mladoletniškega zapora najmanj treh let, ali če je bil v obdobju petih let pravnomočno obsojen za več naklepnih kaznivih dejanj na kazen zapora ali mladostniškega zapora v seštevku najmanj treh let, ali če je bil z njegovo zadnjo pravnomočno obsodbo odrejen varnostni ukrep ali

2. je bil pravnomočno obsojen v skladu z zakonom o mamilih za naklepno kaznivo dejanje kršitve javnega miru [...] ali kršitve javnega reda [...] na kazen mladoletniškega zapora najmanj dveh let ali kazen zapora in izvršitev kazni ni pogojna."

## Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

7 Iz spisa izhaja, da se je M. Polat, rojen 25. junija 1972, kmalu po rojstvu leta 1972 preselil v Nemčijo, da se je pridružil staršem, ki so živeli na nemškem ozemlju. Njegov oče je bil s prekinitvami zaposlen od leta 1971 do 1991 in od 1. oktobra 1991 prejema starostno pokojnino.

8 M. Polat se je v tej državi članici šolal in končal srednjo šolo. Od 11. julija 1988 ima dovoljenje za stalno prebivanje v Nemčiji.

9 Od leta 1989 do 1992 je bil zaposlen na letališču v Frankfurtu.

10 Od 1. februarja 1996 do 28. novembra 1997 je v Turčiji služil vojaški rok. Po svoji vrnitvi v Nemčijo je bil med letoma 1998 in 2000 spet zaposlen in je od leta 1998 do 2006 živel v stanovanju svojih staršev, kjer je leta 2000 prijavil stalno prebivališče. Med tem časom je svoje starše podpiral z 200 euri mesečno in zaslužil od 400 do 1400 eurov dohodkov mesečno. Od leta 2000 je dobival podporo za brezposelne in imel kratkotrajne zaposlitve.

11 Že kot mladoletnik je M. Polat kršil zakon o mamilih in storil kazniva dejanja tatvine. Po dopolnitvi 21. leta je bil osemnajstkrat kazensko obsojen – predvsem zaradi kaznivih dejanj tatvine in kaznivih dejanj v zvezi z mamili – najprej na denarne kazni (devetkrat od leta 1994 do 1995), nato pa tudi na večmesečne pogojne zaporne kazni (od leta 1998 do 2004).

12 Nacionalni organi so ga z dopisom z dne 16. julija 2001 obvestili, da ga nameravajo izgnati zaradi storjenih kaznivih dejanj. Vendar so po njegovem sprejetju v terapevtski zavod ti organi svojo namero o izgonu opustili.

13 Po pogostih prekinitvah zdravljenja odvisnosti od mamil in zaradi vztrajanja pri deliktnem obnašanju M. Polata sta Amtsgericht Frankfurt am Main in Amtsgericht Rüsselsheim preklicala pogojnost izvršitve izrečenih kazni in od 23. junija 2004 do 8. februarja 2006 je prestajal zaporno kazen.

14 Z odločbo z dne 14. oktobra 2004 je mesto Rüsselsheim odredilo izgon M. Polata z nemškega ozemlja in odredilo takojšnjo izvršitev tega ukrepa. Ta odločba je bila utemeljena z dejstvom, da so kazniva dejanja, ki jih je storil M. Polat, in obsodbe zaradi teh dejanj sestavni deli obveznosti izgona iz člena 47(1)(1) zakona o tujcih.

15 Pristojna uprava je v zvezi s tem presodila, da se M. Polat ni integriral v Nemčijo. Niti denarne kazni niti pogojne kazni zapora pa tudi ne opozorila službe za tujce ga niso odvrnile od storitve drugih hudih kaznivih dejanj. Šteti bi bilo treba, da sodi med storilce povratnike, njegov izgon pa je bil potreben in neizogiben zaradi posebnih razlogov prevencije.

16 Ker je bil ugovor zoper odločbo o izgonu zavrnjen, je M. Polat 3. avgusta 2005 vložil pritožbo na Verwaltungsgericht Darmstadt, v kateri je zatrjeval, da je bil priprt prvič in da aktivno išče prostor v zdravstvenem centru zaradi zdravljenja odvisnosti od mamil. V teh okoliščinah naj bi obstajala realna možnost resocializacije.

17 V teh okoliščinah je Verwaltungsgericht Darmstadt prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je s členom 59 Dodatnega protokola [...] združljivo, da turški državljan, ki se je kot otrok zaradi združitve družine preselil k svojim staršem, ki so delali v Zvezni republiki Nemčiji, svoje pravice do prebivanja, ki izhaja iz njegove pravice, da se prijavi na vsako razpisano delovno mesto na podlagi člena 7, [prvi odstavek], druga alinea, Sklepa št. 1/80 [...] – razen v primerih iz člena 14 [tega] sklepa in kadar zapusti državo gostiteljico za daljše časovno obdobje brez utemeljenega razloga – ne izgubi niti tedaj, ko po dopolnitvi 21. leta ne živi več s svojimi starši in od njih ne prejema nobene podpore?

Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen:

2. Ali turški državljan, katerega pravni položaj na podlagi člena 7, [prvi odstavek], druga alinea, Sklepa št. 1/80 preneha zaradi pogojev, omenjenih v prvem vprašanju, ponovno pridobi ta pravni položaj, če se po dopolnitvi 21. leta za več kot tri leta vrne v gospodinjstvo svojih staršev, sme tam brezplačno živeti in je oskrbovan, njegova mati pa ima v tem obdobju minimalno zaposlitev (čistilka za rednih 30 do 70 ur mesečno, občasno za 20 ur mesečno)?

V primeru pritrdilnega odgovora na drugo vprašanje:

3. Ali se pravni položaj spremeni, kadar je bil družinski član med prebivanjem z delavcem večkrat na bolnišničnem zdravljenju (od 30. avgusta 2001 do 20. junija 2002, od 2. oktobra 2003 do 8. januarja 2004)?

4. Ali se pravni položaj spremeni, kadar ima turški državljan med prebivanjem z delavcem redni lastni prihodek od najmanj 400 eurov do 1400 eurov mesečno?

Če je treba izhajati iz nadaljnjega obstoja pravnega položaja v skladu s členom 7, prvi odstavek, druga alinea, Sklepa št. 1/80 (odgovor na prvo ali na drugo vprašanje je pritrdilen, na vprašanji 3 in 4 pa nikalen):

5. Ali se lahko turški državljan, ki ima pravni položaj v skladu s členom 7, [prvi odstavek], druga alinea, Sklepa št. 1/80 in živi na zveznem ozemlju že od leta 1972, sklicuje na posebno varstvo pred izgonom iz člena 28(3)(a) Direktive 2004/38/ES [...]?

6. Ali se pravni položaj spremeni, če turški državljan v desetih letih pred izdajo odločbe o izgonu prebiva v Turčiji od 1. februarja 1996 do 28. novembra 1997 zaradi služenja vojaškega roka?

Če je odgovor na peto vprašanje nikalen ali na šesto vprašanje pritrdilen:

7. Ali se lahko turški državljan, ki ima pravni položaj v skladu s členom 7, [prvi odstavek], druga alinea, Sklepa št. 1/80 in živi na zveznem ozemlju že od leta 1972, sklicuje na posebno varstvo pred izgonom iz člena 28(2) Direktive 2004/38?

Če je odgovor na sedmo vprašanje nikalen:

8. Ali se lahko turški državljan, ki ima pravni položaj v skladu s členom 7, [prvi odstavek], druga alinea, Sklepa št. 1/80 sklicuje na posebno varstvo pred izgonom iz člena 28(1) Direktive 2004/38?

Če je treba izhajati iz nadaljnjega obstoja pravnega položaja v skladu s členom 7, [prvi odstavek], druga alinea, Sklepa št. 1/80 [...]:

9. Ali lahko številna manjša kazniva dejanja (v bistvu kazniva dejanja zoper premoženje), ki kot taka ne pomenijo dejanske in dovolj resne grožnje, ki bi prizadela osnovne interese družbe, utemeljijo izgon zaradi njihove številnosti, kadar obstaja verjetnost ponovitve kaznivih dejanj in se zoper domače državljane v enakih okoliščinah ne sprejmejo nobeni ukrepi?"

## Vprašanja za predhodno odločanje

*Prvo vprašanje*

18 To vprašanje sodi v isti dejanski in pravni okvir, kot je ta, ki je privedel do sodbe z dne 18. julija 2007 v zadevi Derin (C-325/05, ZOdl., str. I-6495), ker se z njim v bistvu želi določiti razloge, zaradi katerih turški državljan, kot je M. Polat, lahko izgubi pravice, ki so mu bile v državi članici gostiteljici podeljene s členom 7, prvi odstavek, druga alinea, Sklepa št. 1/80 na področju prostega dostopa do zaposlitve, ki jo sam izbere, in v zvezi s tem na področju bivanja.

19 Ti dve vprašanji je postavilo isto predložitveno sodišče, temeljita na isti obrazložitvi in sta napisani z enakimi besedami.

20 Zato je treba na prvo vprašanje, postavljeno v tej zadevi, odgovoriti enako kot v zgoraj navedeni zadevi Derin.

21 Na prvo vprašanje je zato treba odgovoriti, da turški državljan, ki mu je bilo dovoljeno vstopiti na ozemlje države članice v okviru združitve družine, ko je bil otrok, in ki je pridobil pravico do prostega dostopa do katerekoli zaposlitve po svoji izbiri na podlagi člena 7, prvi odstavek, druga alinea, Sklepa št. 1/80, izgubi pravico do prebivanja v državi članici gostiteljici, ki je povezana z omenjeno pravico do prostega dostopa, le v dveh primerih, in sicer:

— v okoliščinah, predvidenih v členu 14(1) tega sklepa, ali

— če zapusti ozemlje države gostiteljice za daljše obdobje in brez upravičenih razlogov,

čeprav je starejši od 21 let in ga starši ne vzdržujejo več, ampak živi neodvisno v zadevni državi članici, in čeprav več let ni bil na na trgu dela zaradi prestajanja naložene nepogojne zaporne kazni v tem obdobju.

V položaju, kakršen je položaj tožeče stranke iz postopka v glavni stvari, je zgoraj navedena razlaga združljiva z zahtevami člena 59 Dodatnega protokola.

*Drugo, tretje in četrto vprašanje*

22 Ob upoštevanju odgovora na prvo vprašanje ni treba odgovoriti na drugo, tretje in četrto vprašanje.

*Od petega do osmega vprašanja*

23 S temi vprašanji, ki jih je treba preučiti skupaj, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali se oseba v položaju tožeče stranke v postopku v glavni stvari lahko sklicuje na pravice, ki izhajajo iz člena 28 Direktive 2004/38.

24 Po mnenju tega sodišča bi bila uporaba Direktive 2004/38 upravičena ob dejstvu, da je Sodišče člen 14 Sklepa št. 1/80 razlagalo ob upoštevanju Direktive Sveta 64/221/EGS z dne 25. februarja 1964 o usklajevanju posebnih ukrepov, ki zadevajo gibanje in prebivanje tujih državljanov, utemeljenih z javno politiko, javno varnostjo ali zdravjem prebivalstva (UL 1964, 56, str. 850). Odkar je bila ta direktiva nadomeščena z Direktivo 2004/38 in ker se v skladu s členom 38(3) slednje sklici na razveljavljene določbe in direktive razumejo kot sklici na Direktivo 2004/38, bi se bilo treba od tedaj sklicevati na to direktivo, da bi se natančno določil obseg člena 14 Sklepa št. 1/80.

25 Opozoriti je treba, da se v skladu s členom 38(2) Direktive 2004/38 Direktiva 64/221/EGS razveljavi z učinkom od 30. aprila 2006.

26 Ker je bila odločba o izgonu M. Polata sprejeta 4. oktobra 2004, tožba pa vložena pri predložitvenem sodišču 3. avgusta 2005, je treba ugotoviti, da je bila v času dejanskega stanja v glavni stvari Direktiva 64/221 še vedno veljavna.

27 Ker Direktiva 2004/38 ne velja za spor, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, na peto do osmo vprašanje ni treba odgovoriti.

*Deveto vprašanje*

28 S tem vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 14(1) Sklepa št. 1/80 razlagati tako, da nasprotuje temu, da bi lahko številna manjša kazniva dejanja, ki kot taka ne pomenijo dejanske in dovolj resne grožnje, ki

prizadene osnovne interese družbe, utemeljila izgon turškega državljana, kadar obstaja verjetnost ponovitve kaznivih dejanj in se zoper domače državljane v enakih okoliščinah na podlagi kazenske obsodbe ne sprejmejo nobeni ukrepi.

29 V skladu z ustaljeno sodno prakso se morajo načela, sprejeta v okviru členov 39, 40 in 41 ES, v kar največji meri uporabljati tudi za turške državljane, ki so naslovniki pravic, priznanih s Sklepom št. 1/80 (glej zlasti sodbi z dne 6. junija 1995 v zadevi Bozkurt, C-434/93, Recueil, str. I-1475, točke 14, 19 in 20; ter z dne 11. novembra 2004 v zadevi Cetinkaya, C-467/02, ZOdl., str. I-10895, točka 42).

30 Iz tega izhaja, da se je v primeru, ko gre za določitev obsega izjeme javnega reda, določene v členu 14(1) Sklepa št. 1/80, treba sklicevati na razlago iste izjeme na področju prostega gibanja delavcev, državljanov držav članic Skupnosti. Taka razlaga je toliko bolj utemeljena, kolikor bolj ta določba vsebuje izraze, ki so skoraj identični tistim iz člena 39(3) ES (sodba z dne 10. februarja 2000 v zadevi Nazli, C-340/97, Recueil, str. I-957, točka 56; in zgoraj navedena sodba Cetinkaya, točka 43).

31 V skladu s členom 3(1) Direktive 64/221 so ukrepi, utemeljeni z javno politiko ali javno varnostjo, odvisni izključno od osebnega vedenja zadevne osebe. Odstavek 2 tega člena pojasnjuje, da za sprejem takih ukrepov ne zadoščajo prejšnji primeri kaznovanosti za kazniva ravnanja kot taki.

32 Kazenska obsodba se tako lahko upošteva samo, če okoliščine, ki so privedle do te obsodbe, kažejo na osebno vedenje, ki dejansko ogroža javni red (glej zlasti sodbe z dne 27. oktobra 1977 v zadevi Bouchereau, 30/77, Recueil, str. 1999, točka 28; z dne 19. januarja 1999 v zadevi Calfa, C-348/96, Recueil, str. I-11, točka 24; in z dne 7. junija 2007 v zadevi Komisija proti Nizozemski, C-50/06, ZOdl., str. I-4383, točka 41).

33 Sodišče je vedno poudarjalo, da je ugovor javnega reda izjema od temeljnega načela prostega gibanja oseb, ki jo je treba razumeti strogo in katere pomena države članice ne smejo določiti enostransko (sodba z dne 28. oktobra 1975 v zadevi Rutili, 36/75, Recueil, str. 1219, točka 27; zgoraj navedena sodba Bouchereau, točka 33; sodba z dne 27. aprila 2006 v zadevi Komisija proti Nemčiji, C-441/02, ZOdl., str. I-3449, točka 34; in zgoraj navedena sodba Komisija proti Nizozemski, točka 42).

34 Glede na ustaljeno sodno prakso sklicevanje nacionalnega organa na javni red predpostavlja – razen socialne motnje, ki jo pomeni vsaka pravna kršitev – resnično in dovolj resno nevarnost, ki ogroža temeljne družbene interese (zgoraj navedena sodba Rutili, točka 27; sodba z dne 29. aprila 2004 v zadevi Orfanopoulos in Oliveri, C-482/01 in C-493/01, Recueil, str. I-5257, točka 66; ter zgoraj navedena sodba Komisija proti Nemčiji, točka 35).

35 Natančneje, Sodišče je že presodilo, da so lahko turškemu državljanu z izgonom odvzete pravice, ki jih ima neposredno na podlagi Sklepa 1/80 samo, če ta ukrep utemeljuje okoliščina, da osebno vedenje zadevne osebe pomeni konkretno tveganje novih hudih kršitev javnega reda. Takega ukrepa se torej ne bi smelo odrediti samodejno zaradi kazenske obsodbe in splošne prevencije (zgoraj navedena sodba Nazli, točki 61 in 63; in sodba z dne 7. julija 2005 v zadevi Dogan, C-383/03, ZOdl., str. I-6237, točka 24).

36 V ta namen obstoj več kazenskih obsodb kot tak nima vpliva.

37 Še več, iz predložitvene odločbe izhaja, da poleg kazenske obsodbe ni bilo nobene druge dodatne kazni za domače državljane, storilce kaznivih dejanj, kot so te iz odločbe o izgonu v postopku v glavni stvari.

38 V zvezi s tem zadostuje poudariti, da pridržki, vključeni v člena 39 in 46 ES, omogočajo državam članicam, da glede državljanov drugih držav članic zlasti zaradi javnega reda sprejmejo ukrepe, ki jih ne morejo uporabiti za lastne državljane, v smislu da nimajo pooblastila, da jih izženejo z nacionalnega ozemlja ali da jim prepovejo vstop (glej sodbi z dne 4. decembra 1974 v zadevi Van Duyn, 41/74, Recueil, str. 1337, točki 22 in 23; z dne 18. maja 1982 v zadevi Adoui in Cornuaille, 115/81 in 116/81, Recueil, str. 1665, točka 7; zgoraj navedeno sodbo Calfa, točka 20; in sodbo z dne 26. novembra 2002 v zadevi Oteiza Olazabal, C-100/01, Recueil, str. I-10981, točka 40).

39 Upoštevajoč navedeno je treba na deveto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 14(1) Sklepa št. 1/80 razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da se izžene turškega državljana, ki je bil večkrat kazensko obsojen, če njegovo ravnanje dejansko in dovolj resno ogroža osnovne interese družbe. Predložitveno sodišče pa je pristojno, da preuči, ali je tako tudi v obravnavanem primeru.

## Stroški

40 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Zaradi teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

1. **Turški državljan, ki mu je bilo dovoljeno vstopiti na ozemlje države članice zaradi združitve družine, ko je bil otrok, in ki je pridobil pravico do prostega dostopa do katerekoli zaposlitve po svoji izbiri na podlagi člena 7, prvi odstavek, druga alinea, Sklepa št. 1/80, izgubi pravico do prebivanja v državi članici gostiteljici, ki je povezana z omenjeno pravico do prostega dostopa, le v dveh primerih, in sicer:**

   — **v okoliščinah, predvidenih v členu 14(1) tega sklepa, ali**

   — **če zapusti ozemlje države gostiteljice za daljše obdobje in brez upravičenih razlogov,**

**čeprav je starejši od 21 let in ga starši ne vzdržujejo več, ampak živi neodvisno v zadevni državi članici, in čeprav več let ni bil na trgu dela zaradi prestajanja naložene nepogojne zaporne kazni v tem obdobju.**

**V položaju, kakršen je položaj tožeče stranke iz postopka v glavni stvari, je zgoraj navedena razlaga združljiva z zahtevami člena 59 Dodatnega protokola, podpisanega 23. novembra 1970 v Bruslju ter sprejetega, odobrenega in potrjenega v imenu Skupnosti z Uredbo Sveta (EGS) št. 2760/72 z dne 19. decembra 1972.**

2. **Člen 14(1) Sklepa št. 1/80 je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da se izžene turškega državljana, ki je bil večkrat kazensko obsojen, če njegovo ravnanje dejansko in dovolj resno ogroža osnovne interese družbe. Predložitveno sodišče pa je pristojno, da preuči, ali je tako tudi v obravnavanem primeru.**

Podpisi